

2 'arin

Jesusbarnið, einglar og hirðar

DAGNY JOENSEN
KALMAR LINDENSKOV

Jólamánaðin er helst besta ársins tíð hjá börnunum. Tey gleða seg til jóla, men drúgt er at biða. Tá er stuttligt at lurta eftir søgum, sang og annars øllum, sum

nertrir við hugflogið hjá börnunum.

Mikukvöldið var Norðurlandahúsið karmur um barnatiltak, har m.a. eini 70 børn frá fyra ára aldri og uppeftir, framførdu hirðaspæl.

Børnini vóru úr Havn,

Kollafirði og Kvívík.

Musikkúlanæmingar í aldrinum 12 - 14 ár hava hornorkestur, og teir spældu jólasangir, umframt at felagssangur var, undir leiðslu av Sharon Weiss og Ann-Marie Nielsen, musikk-lærarar, sum stóðu fyri

framførslnu.

Upprunaliga hevur hetta kvöldið verið Luciakvöld, men tá er bert kórsangur.

Av tí at Sharon Weiss og Ann-Marie Nielsen hava musikkspælistovu í Havn, Kvívík og Kollafirði, við børnum frá fyra til átta ára aldur, og tí tær báðar hava gjørt fleiri sangleikir saman við börnunum, vóru øll samd um, at í ár skuldi hetta kvöldið skipast á annan hátt.

Kvöldið byrjaði við at hornorkestur, við næmingum í Musikkúlanum spældu jólasangir í Klingruni.

Eftir hetta varð hirðaspælið framført í stóra salinum, har eisi 70 børn vóru á pallinum. Har var sangur, dansur og tónleikur.

Í Hirðaspælinum vóru hirðar, einglar, Jesusbarnið, Maria og Jósuf og øll hini, sum hoyra jölunum til, og sum ger tað hugaligt og spennandi hjá børnum, meðan biða verður eftir jólaaftan.

Hesar fittu smágenturnar vóru einglar í hirðaspælinum. Tær vóru í finum, hvítum kjólum, og fyrri at vísa á, at tær vóru einglar á pallinum, høvdu tær glitrandi hárbænd og ljós í hondini.

SJÓUREUR SKAALÉ

«Táð er fyrri at minnst, at Jesus varð føddur».

Hetta er mest vanligi svarvið uppá spurningin um, hví vit halda jól.

Men er tað nú eisini rætt? Drukna jólini ikki í komm-ersialismu?

Henda spurning setti Poul Johan Djurhuus í andaktini í sjónvarpinum sunnukvöldið. Og hann svaraði m.a. við eini søgu um eina familju, sum bjóðaði vinum og kenn-ingum til eitt lítið hátíðarhald. Táð skuldi eittast at vera til æru fyri teirra litla barni.

Men nakrir av gestunum lögdu síni yvirkleði í songina hjá barninum - uttan

at gáa eftir, at tað lá í son-gini.

Barnið kvaldist...

Eftir mínum tykki hevur tann litla sendingin «andakt» ofta sera lítið uppá seg. Tú veitst hvat tú fert at hoyra, áðrenn hon byrjar. Og tá hon endar, hevur tú gloymt tað.

Men hesaferð var øðrvísi. Her var bit í - og evnið var sera viðkomandi í dagsins samfelag.

Ti tað er so ofta, at vit royndu at fáa Gud og Mammon at ganga hond í hond. Men tað ber ikki til. Úrslitið er altíð, at Mammon gongur einsamallur.

Eitt annað nærliggjandi dømi er tann kirkjuliga «konfirmationin». Formelt snýr hon seg um trúgv á

Gud og Mammon, list og politikkur

Gud og lýdni móti Gudi - men reelt brúka vit hana í stóran mun til dyrking av Mammon. Gud hvørur púasta millum allar gávurnar, pengarnar og veitslurnar.

Eisini er vanligt, at vit brúka Gud til láturverja fyri Mammon. Mammon verður pyntaður við fjarðum, læntar eru frá Gudi.

Vit hava farnu vikurnar verið vitni til, at fólk hava misbrúkt Bibliuna til at hevja seg sjálvi við at jagstra og fordøma onnur. Ti tann sum jagstrar ein annan setir altíð seg sjálvan hægri. Nógv østast um hesa blasfemisku misnýtslu. Viðhvørt fær ein kensluna av, at vit eru í Iran...

Tier tað gott, at tann relevanti og viðkomandi boðskapurin í Bibliuni eisini verður tikin fram viðhvørt.

Táð varð hann í sjónvarpinum sunnukvöldið.

Sama kvöld var aftur ein sending hjá Zachariasi Hammer úr Grønlandi á skránni - og hon var frálík, eisini hesaferð.

Myndirnar vóru sera goðar - bæði av náttúru og fólk. Zacharias ger sjónvarp uppá ein óháttarlígan og «fólkalígan» máta. Tú fært eina kenslu av, at fólkini, sendingarnar snúgvu seg um, ikki leggja merki til teknikkinn. Táð er Zacharias og hyggjaran tey tosa við - og ikki upptøktíði.

Mentunartátturin hjá Suna Merkistein í útvarpinum mánaðkvöldið var eisini goður. Hann læt Ingálv av Reyni greiða frá hvussu hann sjálvur skapar og upplivir sína list - men dugdi eisini at stýra prátin-

um inn á teir spurningarnar, nógva seta sær, tá talan er um Ingálv: Hetta at vera listarmaður fyrri tey fáu. Hetta at vera tann stóri málarin, sum tey flestu ikki skilja - og kanska ikki virða sum málara.

Ingálvur viðurkendi, at soleiðis er tað - og royndi ikki á nakran hátt at leggja tað út sum at onnur hav á feilun av, at tey ikki skilja málningarnar.

«Eg vóni bara, at onkur fær okkurt burtúrur tí» segði hann lítillatin.

Atburður hansara ger, at fólk virða hann sum menniskja - hóast nógv kenna seg uttanfyri, tá tað kemur til listina.

Verri er við Óla Breckmann, fólkatings- og lögtingsmanni. Hann elskar seg sjálvan. Hann vil mest av øllum hava sín persón fram. Hann vil so gjarna hava, at fólk tosa um seg. Úrslitið er, at persónurin

Óli Breckmann ofta skuggar fyrri teimum málum, politikarin Óli Breckmann tosar um.

Soleiðis var eisini við málinum um frískúlar í Føroyum, sum útvarpið gjørdi nógv burtúrur í vikuni. Táð druknaði (serliga í sendingini «Góðan morgun Føroyar») í Ólasa markleysu trongd til at hevja seg sjálvan við at seta niður á onnur. Úrslitið gjørdist eisini, at fólk tosaðu meir um Ólasa útspilling av lærarum enn um frískúlar.

Og tað var júst tað, Óli vildi hava.

Í grundini er tað spell, at hann er so sjálvupptikin. Var hann meira áhugaður í teimum politisku máluh-um enn sær sjálvum, kundi nógv komið burtúrur.

Ti talugávurnar eru góðar...